

Το βράδυ της Κυριακής των Ευρωεκλογών, πολλά στελέχη του Σύριζα έκαναν λόγο για **ΙΣΤΟΡΙΚΗ** ημέρα, λόγω της πρωτιάς αριστερού κόμματος για πρώτη φορά στην ελληνική ιστορία.

Και τότε γιατί δεν πανηγυρίζουμε ρε μάγκες; (Ούτε καν οι Συριζαίοι ψηφοφόροι δηλαδή).

Στις εκλογές του Ιούνη του 2012, όχι μόνο ψήφισα ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και προπαγάνδιζα έντονα την επιλογή αυτή σε φίλους και συντρόφους (κάποιοι μάλιστα εξ αυτών θεώρησαν την επιλογή μου αυτή δεξιά, ομορποτιστική, αντεπαναστατική κλπ κλπ).

Θεωρούσα την πιθανή διακυβέρνηση από το Σύριζα το 2012, μια κινούμενη απασφαλισμένη χειροβομβίδα για το σύστημα, (ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ από τις προθέσεις της ηγεσίας του κόμματος). Πίστευα επίσης πως **τότε** ήταν η **ιστορική** ευκαιρία να έχουμε θετικές εξελίξεις για την κοινωνία. Αυτό καθρεφτιζόταν όχι μόνο στα έντρομα μάτια των Πρετεντέρηδων, αλλά και στις **απειλές** σε αρκετές μεγάλες επιχειρήσεις προς τους εργαζόμενους, να ψηφίσουν ΝΔ, ΠΑΣΟΚ. Υποστήριζα επίσης τότε (scriptamant..), πως αν χανόταν τότε αυτή η ευκαιρία, ο Σύριζα στη λογική της προσέλευσης του μεγάλου κοινού ψηφοφόρων, θα έκανε μια πορεία με συνεχόμενα **βήματα** προς τα δεξιά και σαφώς εξωκινηματικά. Διαψεύστηκα.. Η ηγετική του ομάδα τουλάχιστον, έκανε **άλματα** προς τα δεξιά. Τι να πρωτοαναφέρει κανείς;

Οι Πρετεντέρηδες μπορεί να εξακολουθούν να λυσσάνε, αλλά τμήμα των Ελλήνων καπιταλιστών δε φαίνεται να χαλιούνται ιδιαίτερα από μια πιθανή κυβέρνηση Σύριζα (πχ Γιάννα Αγγελοπούλου). Όμως νομίζω ποντάρουν περισσότερο στην προοπτική της αποτυχίας του ως κυβέρνηση αλά Κύπρο, και λιγότερο στη σιγουριά πως θα τον χειραγωγήσουν. Δε μπορούν να είναι σίγουροι πως θα τον χειραγωγήσουν, όταν το Σύριζα τον ακολουθούν και πληττόμενα στρώματα με άμεσα θέματα επιβίωσης. Τελικός στόχος του συστήματος πιστεύω πως είναι μια **αυταρχική διακυβέρνηση** που να συνάδει με το οικονομικό μοντέλο που μας φορμάρουν και όχι κάτι ανάλογο του ΠΑΣΟΚ του 81.

-Προέβλεπα προ των φετεινών εκλογών (και όχι μόνο εγώ νομίζω) πως η απουσία της τσακισμένης κοινωνίας από τους δρόμους τα τελευταία δύο χρόνια, θα την οδηγούσε στο να εκτονώσει την οργή της στις κάλπες, καταβαραθρώνοντας ΠΑΣΟΚ και ΝΔ. Όχι μόνο δεν το έκανε, αλλά **αθροιστικά** οι συστημικές δυνάμεις (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ποτάμι κλπ.) είναι πλειοψηφικές.

Έτσι λοιπόν η πολύ μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας σήμερα δεν αντιστέκεται **ούτε στους δρόμους, αλλά ούτε στις κάλπες**. Βρίσκεται σε αφασία; Είναι σε κάποιου είδους αναμονή; Περιμένει κάποιος να την εμπνεύσει και να την οργανώσει;

-Ο Σύριζα, δε μπορεί να πανηγυρίζει παρ'όλο που όντως σύντομα θα τεθεί πρόβλημα νομιμοποίησης για την κυβέρνηση (ίσως στα επόμενα μέτρα). Δε μπορείς να πανηγυρίζεις τη στιγμή που σε ψήφισαν 100.000 **λιγότεροι** απ'ότι πριν δύο χρόνια και (μάλιστα υπό αυτές τις συνθήκες). Το μόνο που κατέκτησε ο Σύριζα είναι η πρωτιά, αλλά αυτή δε φτάνει με καμία και για τίποτα, ειδικά όταν δεν έχει κυβερνητικούς συμμάχους-δεν παίζει ούτε το ΚΚΕ, ούτε οι ΑΝΕΛ (ευτυχώς αυτοί), ούτε η ΔΗΜΑΡ (ευτυχώς κι αυτή), ούτε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οι Οικολόγοι ή το ΕΠΑΜ που συντριβήκανε. Λοιπόν μαζί με ποιον θα κυβερνήσει; Με το

Ποτάμι ή με Πασόκους; (Βρε λες;)

Ο Σύριζα θα πρέπει επίσης να προβληματιστεί για τη συμπεριφορά μερίδας των ψηφοφόρων του στις αυτοδιοικητικές εκλογές. Είναι σίγουρο πως μικρή ή μεγάλη μερίδα ψηφοφόρων του, ψήφισαν Μώραλη, Καρυπίδη, Παχατουρίδη, Τζιτζικώστα κλπ, σε κάποιον από τους δύο γύρους.

-Δεν μπορεί να πανηγυρίζει επίσης καμιά άλλη εκδοχή της Αριστεράς. Ούτε το ΚΚΕ (εδώ έχω να πω πως ευτυχώς κάμποσοι ψηφοφόροι του σπάσανε την κομματική γραμμή και ψήφισαν αριστερούς υποψήφιους στο β γύρο), ούτε οι λοιποί σχηματισμοί.

-Ειδικά για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ την οποία και ψήφισα, θεωρώντας πως πρώτον έχει τη σωστή πολιτική γραμμή και δεύτερον πως πρέπει να υπάρχει πίεση από τα αριστερά στο Σύριζα, έχω την άποψη πως οι σύντροφοι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θα πρέπει να προβληματιστούν σοβαρά. Δεν αρκεί νομίζω καθόλου να έχεις τη σωστή γραμμή. Αν δεν μπορείς να κάνεις μια πολύ σοβαρή πολιτική δουλειά-καμπάνια στην κοινωνία, τουλάχιστον σε σχέση με την ανάγκη αποχώρησης από την ΕΕ και τη μη αναγνώριση του χρέους, ίσως θα πρέπει να επανεξεταστεί η επαναλαμβανόμενη συμμετοχή της στις εκλογές.

Εννοώ πως όταν **επανειλημμένα** η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν πετυχαίνει μια αξιοπρεπή καταγραφή, στο τέλος αποβαίνει εις βάρος και της πολιτικής της γραμμής. Κι αυτό την αδικεί. Το πολύ σημαντικό είναι να πλημμυρίζουν οι δρόμοι και οι γειτονιές, με συνθήματα κατά της ΕΕ, κατά του επελαύνοντος φασισμού, να είναι έντονη η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στους εργασιακούς χώρους και στην κοινωνία και όχι το επίμονο (κάτω του 1%) ποσοστό. (Με κίνδυνο να φανώ βλάσφημος, οι φασίστες εκμεταλλευόμενοι το μεταναστευτικό, πρώτα κάναν δουλειά πόρτα-πόρτα στο κέντρο της Αθήνας και μετά πήρανε το 22% στις γειτονιές του κέντρου).

Θεωρώ πως οι επόμενες βουλευτικές ίσως θα πρέπει να είναι ένα όριο. Αν δεν επιτευχθεί και τότε μια αξιολογή καταγραφή, ίσως θα πρέπει να ληφθεί μια γενναία απόφαση. Πιθανόν να είναι καλύτερο να επιχειρηθεί ξανά κεντρική εκλογική κάθοδος, μόνο όταν ο κόσμος που πλαisiώνει τις γραμμές της γίνει ανάλογος με το ειδικό πολιτικό της βάρος. Υπάρχει και η επιλογή της καταγραφής εντός του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά νομίζω πως δεν μιλάμε γι αυτό ειδικά για την **πλειοψηφία** των συντρόφων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Όλα τα παραπάνω που αφορούν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν ισχύουν βέβαια στην περίπτωση που η κυβέρνηση φέρει την **αγνή και άδοξη** (...) αναλογική. Εκεί με 0,72% βγάζει δύο βουλευτές.

-Σε ό,τι αφορά τις ψήφους σε Μπέο και Μαρινάκη, πιστεύω πως δεν υπάρχει καμιά τεράστια διαφορά από διάφορους Πασόκους που ψήφισαν με λύσσα ΠΑΣΟΚ την περίοδο του 89 όταν βρώμαγε ο τόπος ή τους δεξιούς στην Ηλεία που ψήφισαν ΝΔ πάνω στα πτώματα των καμένων στις τεράστιες πυρκαγιές του 2007 εισπράττοντας 1000ρικά. Εκείνο που προφανέστατα έχει τεράστια διαφορά, είναι πως τώρα η Καμόρα αναλαμβάνει επίσημα τα ηνία σε Βόλο και Πειραιά.

-Σε ό,τι αφορά τις ψήφους στους Χρυσάβγίτες, περίμενα να πάρουν παραπάνω, καθώς την ατζέντα τους την έχει υιοθετήσει έτσι κι αλλιώς η ΝΔ κι αυτοί το παίζουν αντισυστημικοί. Επίσης όσοι αναλυτές κάνουν αναφορά στο τάχατες εφιαλτικό ποσοστό που πήρανε, μάλλον οι αναλυτές δεν βγαίνουν απ' το σπίτι τους. Εξ άλλου και οι ίδιοι οι νεοναζί περιμένανε πολύ παραπάνω. Το πολύ σπουδαίο είναι πως παρ'όλο το 9% που πήρανε, δεν μπορέσανε να κάνουν πουθενά αξιοπρεπή συγκέντρωση. Δεν θέλω να φανεί πως τους υποτιμώ. Ίσα ίσα, νομίζω πως αν και φτάσανε στο πρώτο ταβάνι τους, από δω και μπρος είναι πολύ πιθανό να ενισχυθούν σοβαρά από το σύστημα αν αλλάξουν προφίλ (στο λιγότερο μαχαιροβγάλτικο).

Εδώ οφείλω να κάνω αναφορά στην άθλια στάση κάποιων Συριζαίων στελεχών απέναντι στους ψηφοφόρους της Χρυσής Αυγής. Όποιους από τους ψηφοφόρους της Χρυσής Αυγής θεωρείς σκέτους λούμπεν και όχι λούμπεν φασίστες και νεοναζί, να προσπαθήσεις να τους κερδίσεις στις γειτονιές και στην κοινωνία, στο μυαλό, αν δεν είναι εντελώς καμένο, όχι στην κάλπη. Οτιδήποτε άλλο, είναι εμετικός κοινοβουλευτικός κρετινισμός που προσβάλλει τους ψηφοφόρους σου.

-Υπάρχει ένα τεράστιο ποσοστό 40-50% της κοινωνίας που απέχει της εκλογικής διαδικασίας. Πιο παλιά, όταν στις εποχές της ανάπτυξης απείχα κι εγώ, θυμάμαι κάποιους αντιεκλογικούς συντρόφους να αγωνιούν για το ποσοστό της αποχής, με την αγωνία των κομματικών μελών, λες και η αποχή ήταν αντικαπιταλιστικό βαρόμετρο. Υποθέτω πως έχουν αλλάξει αντίληψη.

Θα ήθελα να επιμείνω λίγο στο θέμα της εκλογικής αποχής. Υπάρχει μια κινηματική ιδεολογική θέση περί του παράνομου των εκλογών αν μπορούσαν να αλλάξουν τα πράγματα. Αυτό ισχύει, αλλά **και από την ανάποδη**. Οι εκλογές της 21/5/1967 στην Ελλάδα κηρύχθηκαν παράνομες, ακριβώς επειδή **μπορούσαν** κατά τα φαινόμενα να αλλάξουν τα πράγματα. Η κυβέρνηση Αλιέντε, προερχόμενη από κάλπες, τσακίστηκε από τους Αμερικάνους, ακριβώς επειδή προωθούσε **επαναστατικές** και όχι ενσωματωτικές λογικές. Δεν ισχυρίζομαι βέβαια πως ο Σύριζα ή άλλος σχηματισμός της Αριστεράς προωθεί την επανάσταση σήμερα, αλλά πιστεύω πως στην Ελλάδα σήμερα και στην Ευρώπη αύριο, δεν είναι ανεκτή **καμιά** ουσιαστική αλλαγή, ούτε στο οικονομικό, ούτε στο πολιτικό επίπεδο. (Αρα δε μπορεί να γίνεται ούτε ακριβής σύγκριση με το ΠΑΣΟΚ του 81, διότι τότε το ΠΑΣΟΚ, είχε την ανοχή από το κατεστημένο να κάνει μια στοιχειώδη κοινωνική πολιτική, πράγμα που κατά τη γνώμη μου δε μπορεί να συμβεί σήμερα με το Σύριζα). Εξάλλου μένει να **αποδειχθεί** πως ακόμα και η συνειδητή αντικαπιταλιστική εκλογική αποχή, είναι εκ των ων ουκ άνευ επαναστατική στάση, όσο δεν είναι προωθητική κοινωνικοπολιτικών εξελίξεων. Βεβαίως πχ στη γειτονιά μου τον Κολωνό, ένα κομμάτι της Αριστεράς, επέδειξε κοινοβουλευτικό κρετινισμό και δεν προσήλθε καν σε αντιφασιστική συγκέντρωση κόντρα στη Χρυσή Αβγή, προτιμώντας μια προεκλογική συγκέντρωση του Σύριζα, πράγμα που δείχνει τον ευνουχισμό μεγάλου τμήματος των εκλογολάγων. Όμως θα μπορούσα να κριτικάρω επίσης, αντιεκλογικούς συντρόφους που αδιαφορούσαν αν το δήμο της Αθήνας θα τον έπαιρνε η Ανοιχτή Πόλη ή ο Κασιδιάρης. Τέλος πάντων η μεγάλη αποχή φαίνεται να προσιδιάζει περισσότερο σ' εκείνη της αμερικάνικης κοινωνίας, παρά σε προπομπό άλλων διαδικασιών και εύχομαι να διαψευστώ.

Συμπερασματικά **καμιά** ιστορική μέρα δε ζούμε. Οι απέναντι εξακολουθούν να είναι πιο δυνατοί κι έχουν κι εφεδρείες .

Από την άλλη όμως, είμαστε **εντελώς αντίθετοι κόσμοι**.

Προφανώς αυτό δεν είναι το πρώτο κριτήριο, αλλά αν το δει κάποιος στο συμβολικό του, οι ψηφοφόροι της Αριστεράς εξέλεξαν Γλέζο, Σακοράφα, Κούνεβα, Κατρούγκαλο. Οι άλλοι εξέλεξαν Μαρία Σπυράκη, Ζαγοράκη, Παντελή Καψή και Εύα Καϊλή (την επονομαζόμενη καλτσοδέτα..).

Σε κάθε ρεύμα της από δω μεριάς, οφείλουμε να μαστε περήφανοι για τον κόσμο που ονειρευόμαστε. Οφείλουμε να βρούμε γρήγορα τους τρόπους που θα συνεννοηθούμε, που θα οργανώσουμε την αντίστασή μας, ώστε να ζήσουμε **πραγματικά** ιστορικές μέρες.